

Arrest

nr. 240 049 van 26 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor verzoeker, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 januari 2018 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 10 januari 2018 om internationale bescherming. Op 20 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J. N. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent geboren en opgegroeid in Haripur te Pakistan. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen. U bent Pashtou en een soennitische moslim. U ging in Haripur tot de zevende graad naar school.

Uw ouders zijn afkomstig van het dorp Aminabad gelegen in het district Qarghai van de Afghaanse provincie Laghman. Uw vader werkte daar als Jihadi-activist voor commandant Hayat Khan. Hij stopte met deze job, daar hij geen onschuldige mensen wilde vermoorden. Hayat Khan vroeg uw vader echter zich opnieuw bij hem te vervoegen. Uw vader weigerde, waarna Hayat Khan dreigde hem te vermoorden. Uw vader trok daarop met zijn familie naar Pakistan. Ze vestigden zich in Pakistan in het vluchtelingenkamp Haripur. Hier werden u en uw broers en zussen geboren. Ze leven hier tot op heden. Terugkeren naar Afghanistan is niet mogelijk wegens de problemen van uw vader. Hayat Khan belde uw vader zelfs in Pakistan op om deze te bedreigen. Ondertussen is Hayat Khan niet meer in leven, maar zijn zonen en neven contacteerden uw vader nog.

In Pakistan werd het leven als Afghaanse vluchteling moeilijker. U werd bang van de politie. Ze sloegen u en uw vader meerdere keren. Ze lieten jullie niet toe om te werken. Ook vroegen ze om naar Kashmir te gaan en daar te gaan vechten. U wilde dit echter niet. Uw vader zag geen toekomst meer voor u in Pakistan en besloot dat u Pakistan moest verlaten.

U verliet het land rond de tiende maand van 2013. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije en Duitsland naar België. Onderweg verbleef u reeds twee jaar bij de smokkelaar in Turkije en twee jaar in Duitsland, waar u op 29 februari 2016 internationale bescherming aanvraagde. Na een negatieve beslissing daar kwam u op 7 januari 2018 aan op het Belgische grondgebied. U diende uw aanvraag om internationale bescherming in België in op 10 januari 2018 als niet-begeleide minderjarige. U vreest in Afghanistan problemen te krijgen met de familie van de oude vijand van uw vader, commandant Hayat Khan. DVZ nam op 18 april 2018 een beslissing 26quater en deed ten aanzien van Duitsland een vraag tot overname in het kader van de Dublinakkoorden. Duitsland ging akkoord, u gaf hier echter geen gevolg aan waardoor België verantwoordelijk werd voor de behandeling van uw asielverzoek.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw originele vluchtelingenkaart van Pakistan (PoRkaart), een origineel schoolattest en een aantal medische documenten omtrent uw mentale toestand (attesten dd. 8/05/2018 en 16/01/2018 door dr S. (...), attest dr D. R. (...) 7/05/2018, en medisch overzicht opvangcentra).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat deze niet aantonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Uit de medische documenten komt naar voren dat in Duitsland een diagnose van PTSD en agressiviteit werd vastgesteld. U zou er dan ook zes maanden opgenomen zijn in een psychiatrisch ziekenhuis. Ook in België stellen professionele instanties als het UCL Brussel en het Samenwerkingsinitiatief voor psychiatrische zorg deze agressiviteit vast en kunnen kenmerken van PTSD gedetecteerd worden. Deze agressiviteit linkt u zelf aan uw impulsiviteit en controleverlies, die ook reeds bij uw moeder terug te vinden was. Voor uw andere symptomen wordt u behandeld en verder opgevolgd. Het meest recente rapport van de UCL Brussel (dd. 8/05/2018) haalt aan dat de institutionele zorg, evenals de huidige medische zorg in België u een beter welzijn bezorgen (zie documentenmap, document 5a). Ook blijkt uit het attest dat u in staat bent precieze en gedetailleerde verklaringen af te leggen en te antwoorden op concrete vragen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op 12 november 2019 op het CGVS werd u gevraagd of u zich goed voelde om het interview verder te zetten (CGVS, p.3). Hierop antwoordde u dat u zich goed, niet slecht voelde (CGVS, p.3). Verder werd u meegedeeld dat u het zeker moest melden wanneer u zich niet goed zou voelen (CGVS, p.3). Tijdens het persoonlijk onderhoud werden door u of uw advocaat geen melding gemaakt van ongemakken of problemen bij het beantwoorden van de vragen. Ook het

CGVS kon dergelijke noden niet vast stellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud op 12 november 2019.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er wordt vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie te hebben of een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u verklaart enkel over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en gelet op het feit dat Pakistan, waar u bent geboren en opgegroeid, voor u niet als veilig derde land kan worden gezien, moet in uw geval uw vrees beoordeeld worden ten opzichte van Afghanistan.

De problemen die u als Afghaanse vluchteling in Pakistan kende worden aldus buiten beschouwing gelaten. Rekening houdende met uw verklaringen aangaande uw vrees ten aanzien van Afghanistan dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken een persoonlijke vrees voor vervolging te koesteren bij een eventuele terugkeer.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat uw algemene geloofwaardigheid in grote mate wordt aangetast door uw initiële verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en in de vragenlijst voor het CGVS. Verschillende valse verklaringen komen hierbij aan het licht. Bij de DVZ verklaarde u ten eerste dat u uw hele leven in Aminabad in het district Qarghai van de provincie Laghman, in Afghanistan gewoond had (zie Minteh 9/01/2018 en Verklaring DVZ 06/03/2018, p.4). U verzweeg in eerste instantie uw jarenlange verblijf in Pakistan. Pas later, wanneer u de vragenlijst voor het CGVS invulde, gaf u aan eigenlijk geboren en getogen te zijn in Pakistan (vragenlijst CGVS 03/10/2019, p.2). Uw ouders zouden voor uw geboorte samen met de familie van uw vader gevlucht zijn uit Afghanistan en zich gevestigd hebben in Haripur in Pakistan.

Ten tweede verklaarde u bij de DVZ analfabeet te zijn en dat u nooit naar school ging (Verklaring DVZ 06/03/2018, p.4). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek echter dat u wel degelijk naar school ging en dit aan een Afghaanse school in Pakistan, tot de zevende graad (CGVS, p.3, p.6, p.15). Bijgevolg was het blijkbaar uw intentie uw eigen intellectuele capaciteiten duidelijk af te zwakken tegenover de Belgische asielinstanties.

Ten derde verklaarde u bij de DVZ dat uw vader en broer J. Z. (...) zo'n vier jaar geleden gedood werden door de taliban, dit omdat uw broer bij de politie zou gewerkt hebben (Minteh 9/01/2018 en Verklaring DVZ 06/03/2018, p.5, p.7). Wanneer in de vragenlijst van het CGVS gevraagd wordt of u de juiste identiteitsgegevens opgaf van uw ouders, broers en zussen, antwoordde u ja (Vragenlijst CGVS 03/10/2019, p.2). Echter later tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u plotseling dat zowel uw vader als uw broer nog steeds in leven zijn (CGVS, p.5, p.7). U stelt als vergoelijking dat uw vorige verklaringen door iemand anders werden opgesteld, dat u dit niet leuk vond en nu over uw echte problemen zal praten (CGVS, p.5). Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op bij een door u neergelegd medische attest. In het attest van het Samenwerkingsinitiatief voor psychiatrische zorg (documentenmap, document 5b) wordt door de dokter het volgende aangehaald: "Vooral moeilijkheden om te slapen, denkt veel aan moeder en zus, weent, moeder weent ook altijd als hij belt, zij is een zoon en haar man kwijt." Deze verklaring toont aan dat u eveneens tegen professionele hulpinstanties valse verklaringen aflegde. Op heden ten dage kan gesteld worden dat uw vader en broer nog in leven zijn, bijgevolg is uw moeder haar zoon en man niet kwijt. Het feit dat u valse verklaringen aflegt tegenover medische instanties, die uw mentale en fysieke situatie willen opvolgen en verbeteren, doet opnieuw een afbreuk aan uw eigen geloofwaardigheid en uw intenties tegenover de Belgische instanties.

Tot slot is er nog een belangrijk element met betrekking tot uw vrees dat op verschillende manieren naar voren wordt gebracht. In de vragenlijst van het CGVS verklaarde u Daesh en de taliban te vrezen bij uw terugkeer naar Afghanistan (Vragenlijst CGVS 03/10/2019, p.3). Ook haalt u aan dat uw vader een Jihadist was, hiermee stopte en later zowel door de taliban als door Daesh bedreigd werd om terug voor hen te komen vechten (Vragenlijst CGVS 03/10/2019, p.2). Bij de aanvang van het persoonlijk

onderhoud op het CGVS brengt uw advocaat enkele opmerkingen naar voren. Zo wil uw advocaat enerzijds herhalen dat u geboren en opgegroeid bent in Pakistan. Anderzijds wil uw advocaat een toevoeging en een aanpassing doen aan uw antwoorden in de vragenlijst van het CGVS inzake uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan. Zo moet er toegevoegd worden dat u bij een terugkeer naar Afghanistan ook de taliban vreest en moet de vermelding van Daesh verwijderd worden wanneer u spreekt over de bedreigingen tegen uw vader (CGVS, p.3). Tijdens uw persoonlijk onderhoud komt een dreiging door Daesh geen enkele keer aan bod en wordt deze groepering door u niet meer vermeld. De dreigingen aan het adres van uw vader komen tijdens het persoonlijk onderhoud dan ook uitsluitend van de taliban. Het feit dat u eerst ook Daesh vermeldde en dit daarna weer laat verwijderen, wijst op een indicatie dat u niet nauwgezet op de hoogte bent van de situatie die aan de grondslag ligt van uw persoonlijk vrees tegenover Afghanistan. Dit stelt de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees sterk in vraag.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnd is door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde bij de inschrijving van uw asielaanvraag op 9 januari 2018 dat u geboren bent op 31 december 2000 (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling), hetgeen betekent dat u op het moment van inschrijving in België zeventien jaar zou geweest zijn. Tijdens het medisch onderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) op 22 januari 2018, werd vastgesteld dat u sowieso ouder bent dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar een goede schatting is (Fiche Federale Overheidsdienst Justitie). Bovendien werd ook in Duitsland reeds vastgesteld dat u wel degelijk meerderjarig was (zie mail Cel Kwetsbare Personen en NBMV). De vaststelling, dat u initieel de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden wat betreft uw leeftijd, houdt opnieuw een negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

Inzake uw asielmotieven dient het volgende te worden opgemerkt. Toen uw vader nog in Afghanistan woonde, streed hij als Jihadist voor een zekere Hayat Khan (CGVS, p.25). Uw vader stopte hiermee, maar werd bedreigd door Hayat Khan en later zijn nakomelingen en verwanten om opnieuw bij hen te komen vechten. Hij vluchtte naar Pakistan maar bleef bedreigingen ontvangen. Dit is het algemene beeld dat u schetst over de situatie omtrent uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan. Deze vrees heeft echter vooral betrekking op uw vader en een vervolging in uw hoofd is slechts minimaal aanwezig. Daarbovenop wordt de geloofwaardigheid ervan ondermijnd door verschillende vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke elementen. Ten eerste stelt het CGVS vast dat uw kennis omtrent de taken van uw vader zeer miniem is. Zo kunt u in eerste instantie niet zeggen voor welke groepering uw vader Jihad voerde. Daarna vermeldt u dat Hayat Khan voor de taliban werkte en uw vader bijgevolg ook voor hen streed (CGVS, p.25, p.26). Ook kunt u geen informatie verschaffen over deze Hayat Khan. Zo weet u niet waar Hayat Khan woont, noch zijn nakomelingen (CGVS, p.27) en stelt u dat u niets over hem weet (CGVS, p.25). Verder verklaart u enerzijds dat uw vader niet veel tegen u vertelde, omdat hij veel Hasjiesj rookte met zijn vrienden, maar erna stelt u dat hij sprak over de tijd van jihad en zijn vrienden (CGVS, p.23). Hij was namelijk zeer actief en ging zelfs naar Azerbeidzjan (CGVS, p.23). Indien hij een deel van zijn leven als Jihadist streed met Hayat Khan, zou er redelijkerwijs kunnen verwacht worden dat u toch minstens de bredere context omtrent zijn rol en taken kan schetsen. Zeker wanneer dit ook de oorzaak vormt van uw actuele, persoonlijke vrees en vluchtmotief. Deze onwetendheid zet zich echter verder. Over de reden waarom uw vader plots stopte met zijn job, brengt u ook geen eenduidige verklaring naar voren. De ene keer vermeldt u dat hij niet voor hen wilde werken omdat ze onschuldige personen doodden en uw vader dit niet wilde doen (CGVS, p.25). Hij vocht echter een tijd mee, en moet bijgevolg reeds op de hoogte geweest zijn van de gevolgen van zijn job. De andere keer stelt u dat uw vader in die tijd juist getrouwd was met uw moeder, dat hij niet meer wilde vechten en bij uw moeder wilde zijn (CGVS, p.26).

Vervolgens kunnen de bedreigingen aan het adres van uw vader niet aannemelijk geacht worden. Om te beginnen geeft u verschillende interpretaties aan het tijdstip van de bedreigingen. Wanneer gevraagd werd uw problemen te vertellen, verklaart u dat uw vader stopte met werken, bedreigd werd en daarna besloot naar Pakistan te verhuizen (CGVS, p.25). Op het moment dat meer specifieke vragen gesteld worden, komt naar boven dat uw vader stopte met werken en vervolgens twee of drie dagen later reeds naar Pakistan verhuisde (CGVS, p.26). Een eerste bedreiging van Hayat Khan kwam er echter pas jaren later (CGVS, p.26). Zo belde Hayat Khan uw vader en zat u naast uw vader toen hij belde (CGVS, p.26). Uw familie arriveerde in 1983 in Pakistan volgens de voorgelegde documenten (zie map landeninfo, document 1) en u werd geboren volgens uw PoR- vluchtelingenkaart in 1995, en volgens het leeftijdsonderzoek in 1998 (zie documentenmap, document 2, en attest Federale overheidsdienst Justitie). Indien u zich herinnert bij dit telefoontje aanwezig te zijn geweest, moet u toch al enkele jaren

oud geweest zijn. Bijgevolg zou dit eerste telefoontje er pas gekomen zijn minimum zo'n 16 jaar nadat uw vader wegging uit Afghanistan. Het feit dat slechts zoveel jaren later een eerste bedreiging zou gekomen zijn van Hayat Khan, doet de vraag rijzen of deze bedreigingen wel degelijk hebben plaatsgevonden. Het is onwaarschijnlijk dat Hayat Khan na 16 jaar afwezigheid uw vader plots terug zou willen. Op dat moment is uw vader reeds lange tijd vertrokken uit Afghanistan, kreeg hij in al die jaren geen telefoontjes, en kon hij rustig zijn leven leiden. Dat ze na 16 jaar plots aan hem terug zouden denken en bedreigingen zouden uiten wanneer hij hen niet vervoegde, is dan ook niet geloofwaardig.

Daarnaast is ook de inhoud van deze bedreigingen niet eenduidig. Dat uw vader zich bij Hayat Khan moest voegen en dat hij uw vader zou vermoorden indien hij zou weigeren, haalt u verschillende keren aan (CGVS, p.25, p.26, p.27). Daarnaast vermeldt u eenmalig dat Hayat Khan uw vader opbelde om te melden dat hij moest komen, of dat hij zijn zoon moest sturen (CGVS, p.26). Indien uw vader dit niet zou doen, dan zouden ze zijn hele familie doden (CGVS, p.26). Hierna vermeldt u echter nooit meer het feit dat uw vader zijn zoon moest sturen. Indien Hayat Khan daadwerkelijk ook wilde dat uw vader u zou sturen, is het onwaarschijnlijk dat u dit slecht één luttele keer aanhaalt tijdens het persoonlijk onderhoud. Ook moet Hayat Khan bijgevolg reeds jaren uw vader opgevolgd hebben in Pakistan en op de hoogte zijn van zijn kinderen en de leeftijd van deze kinderen. Dit is echter ook zeer onwaarschijnlijk. Voorts haalt u ook aan dat Hayat Khan één of twee keer belde en dat Hayat Khan zonen en neven heeft (CGVS, p.27). U verklaart dat Hayat Khan zo'n vier, vijf of zes jaar geleden gestorven is (CGVS, p.26). De bedreigingen blijven echter aanhouden en komen na zijn dood van zijn nakomelingen en verwanten. Wie deze nakomelingen en verwanten precies zijn, kan niet duidelijk afgeleid worden uit uw verklaringen. De ene keer haalt u zijn zonen en neven aan (CGVS, p.27), de andere keer spreekt u over zijn zonen en broers (CGVS, p.27). Het lijkt bijgevolg voor uzelf niet volledig duidelijk wie nu precies de actuele bedreigingen zouden uiten. Daarnaast kunt u weinig uitleg verschaffen op de vraag waarom deze zonen, broers of neven nog steeds uw vader zouden willen hebben. U stelt dat uw vader een dappere vechter was, hij Jihad deed, ervaring had en ze dit soort personen nodig hadden. Na al die jaren is het immers onwaarschijnlijk dat ze nog steeds hun tijd zouden steken in een persoon die reeds vele jaren geen strijd meer voerde en Afghanistan verlaten heeft. Voor het CGVS is het niet aannemelijk dat ze na al die jaren nog steeds een intussen oudere man zouden willen rekruteren, of zijn zoon die geen enkele ervaring heeft op het strijdtoneel.

Tot slot stelt u dat zowel Hayat Khan als zijn zonen en neven niet enkel uw vader, maar zijn hele familie zouden vermoorden (CGVS, p.26, p.27). Ook verklaart u dat uw vader nergens in Afghanistan veilig zou zijn (CGVS, p.28). Zo uw vader niet terug kan naar Afghanistan, zou verwacht kunnen worden dat uw hele familie bij terugkeer gevaar zou lopen. Dit roept u ook in als persoonlijke vrees. Er werd namelijk gedreigd uw hele familie te doden. Dit is echter niet het geval. U verklaart immers dat uw moeder vaker terugkeerde naar haar familie in Jalalabad (CGVS, p.6). Het was bijgevolg perfect mogelijk voor een lid van uw familie om zonder problemen in Afghanistan te verblijven. Dit stelt de actuele dreiging door de broers, zonen of neven van Hayat Khan enkel maar verder in vraag. Zelfs indien uw vader daadwerkelijk Jihadist was, meent het CGVS dat de bedreigingen tegenover uw vader en zijn familie geen actueel geloofwaardig karakter kennen.

Ook de documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming kunnen deze vaststellingen niet veranderen. U legt uw vluchtelingenkaart uit Pakistan neer en een schoolattest. Deze kunnen enkel louter uw verblijf in Pakistan aantonen, wat hier niet betwist wordt. Ook legt u enkele medische documenten voor. Deze zeggen enkel iets over uw mentale toestand en tonen geen actuele vrees in uw hoofdte aan door de aangehaalde elementen supra. Ze bieden evenmin een verklaring voor de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake uw vrees voor vervolging ten aanzien van Afghanistan. Uit de attesten blijkt dat u lijdt aan nachtmerries, slaapproblemen, depressieve stemming, angsten, irritaties en episodes van geweld vertoont tegenover voorwerpen, uzelf en soms derden. Er wordt een PTSD vermoed, evenwel zonder zekerheid of uitsluiting te bieden over de oorzaak hiervan. Sinds u in behandeling bent zijn er minder episodes van agressie jegens uzelf vastgesteld en er wordt gesteld dat de medische behandeling effect heeft en best wordt verdergezet. Nergens uit de attesten blijkt dat uw psychische klachten een verband tonen met de door u aangehaalde asielmotieven. Uit de attesten blijkt ook dat u bepaalde symptomen heeft die ook bij uw moeder te zien waren, namelijk controleverlies en impulsiviteit. Dit zou dan eerder wijzen op een al eerder bij u aanwezige aandoening, dan op psychische klachten als gevolg van bepaalde ondergane daden van vervolging.

Hierbij verwijst het CGVS nog naar het feit dat u voor medische klachten die geen verband houden met de Vluchtelingenconventie beroep dient te doen op andere procedures, namelijk een verzoek tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afgaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn

er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun

achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofdte dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u zou aanvoeren dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Jalalabad omdat u vreest dat de nakomelingen van Hayat Khan u zouden zoeken omwille van uw vader die als Jihadist werkte en zich niet opnieuw bij hen wilde voegen, moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Dit element maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. U bent immers een fysiek gezonde, alleenstaande man die, gelet op uw leeftijd en eerdere arbeidsactiviteiten, over mogelijkheden beschikt om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. U maakte in Pakistan reeds samosa's en verkocht deze samen met bonen en soep, u bleek dus in staat al mee in te staan voor uw levensonderhoud (CGVS, p.17, p.20). Ook had uw vader samen met zijn broer in Pakistan een stoffenbusiness (CGVS, p.11). U hielp mee in deze business en heeft daar dus al werkervaring opgedaan (CGVS, p.17). U spreekt naast Pashtu ook vloeiend Urdu, Turks en zelfs Duits (CGVS p. 3, 17). U beschikt bijgevolg over de kennis om bijvoorbeeld in de verkoop- of stoffensector aan de slag te gaan in de stad of in andere gelijkaardige sectoren.

Ook kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familieleden in Jalalabad, ook al bent u zelf opgegroeid in Pakistan. Uw ooms en tantes langs moederszijde wonen allen in en rond Jalalabad (CGVS, p.6) en u stelt bijkomstig dat er misschien ook ooms van uw vader in deze stad gevestigd zijn (CGVS, p.7). U verklaarde hierbij dat laatste niet zeker te zijn, maar hieraan kan maar weinig geloof worden gehecht. Immers stelde u zelf dat ze regelmatig naar Pakistan kwamen, bijvoorbeeld voor medische zorg, ze hadden allen paspoorten (CGVS p. 7-8). Er kan dus worden aangenomen dat u wel zal weten waar in Afghanistan deze ooms, naaste familieleden van uw vader, gewoonlijk verblijven. U

voegde eraan toe dat deze ooms dan bij uw familie kwamen logeren. Hoewel u zelf verklaart dat deze contacten niet zo nauw waren kan uit voorgaande toch geconcludeerd worden dat uw familie een goed contact onderhield met deze verwanten en dat er regelmatige en intense contacten geweest zijn (CGVS p. 8). Ook met de familie langs moederszijde werd het contact goed onderhouden. Uw moeder ging vaker zonder problemen op bezoek bij haar broers in Jalalabad (CGVS, p.6). Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt verder nog dat familiale netwerken binnen de Afghaanse en zeker de Pashtun-cultuur van groot belang zijn en dat de uitgebreide familie het eerste veiligheidsnet is wanneer men hulp nodig heeft. De verantwoordelijkheidszin om familieleden te helpen is bovendien groot, zeker wanneer het naaste familieleden als een broer, kinderen van een broer, en dergelijke betreft. Aldus kan worden aangenomen dat u wel beschikt over een ondersteunend netwerk dat bereid is u bij te staan.

U was verder in staat uw reis naar Europa te financieren, wat duidt op de nodige financiële draagkracht van uw netwerk. De stoffenbusiness van uw vader en zijn broer ondersteunen deze financiële draagkracht bijkomstig (CGVS, p.11). Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en zich hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. Behalve uw mentale toestand zijn er geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen. Hierbij dient te worden vermeld dat uw mentale problemen onvoldoende ernstig van aard zijn dat zij u zouden verhinderen zich te gaan vestigen in Jalalabad, waar zich een familiaal en ondersteunend netwerk bevindt.

Vooreerst is een medisch attest geen sluitend bewijs van de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen inzake de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een psychologisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater die niet kan steunen op fysieke letsels en symptomen maar zich moet baseren op verklaringen. Uit de voorgelegde attesten blijkt ook dat de arts zich baseerde op uw verklaringen over de eerder meegemaakte traumatiserende gebeurtenissen (zie attest 8/05/2018 en 7/05/2018). Verder blijkt uit de attesten niet waarom het voor u door uw mentale toestand onmogelijk zou zijn zich elders te vestigen in Afghanistan.

Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat uw vader in heel Afghanistan in gevaar zou zijn en dat er problemen zijn in Jalalabad (CGVS, p.28). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de nakomelingen van Hayat Khan en bijgevolg de taliban omwille van uw vaders weigering zich opnieuw aan te sluiten bij hen, gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd..

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Waar hem wordt verweten niet vanaf het begin de waarheid te hebben verteld, laat verzoeker het volgende gelden:

"Verzoekende partij is bij haar aanvraag inderdaad niet helemaal eerlijk geweest. Zij was bang gemaakt door kennissen die haar hadden geadviseerd haar verblijf in Pakistan te verzwijgen omdat zij anders terug gestuurd zou worden naar Pakistan. Verzoekende partij kende hier niets of niemand. Zij kende de regels niet omtrent asiel en vertrouwde op haar landgenoten en zweeg over haar verblijf in Pakistan.

Pas nadat zij een raadsman had gecontacteerd, zag zij haar fout in en heeft zij de waarheid verteld op het CGVS. Verzoekende partij hoopte op enige begrip van verwerende partij, gezien de stresserende en moeilijke situatie waarin zij zich bevond."

Wat betreft de motieven in de bestreden beslissing over zijn verklaringen over zijn identiteit en leeftijd, stelt verzoeker dat hij geboren is in het jaar 1998, zoals ook blijkt uit zijn vluchtelingenkaart in Pakistan.

Waar hem wordt verweten niet gedetailleerd genoeg te zijn, betoogt verzoeker dat hij nog een kind was, aan wie niet veel werd verteld over de problemen in Afghanistan en waarom zij gevlucht waren naar Pakistan, zodat hij maar alleen kon vertellen wat hij van zijn vader had gehoord over hun problemen in Afghanistan.

Met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing over de vaststelling dat zijn moeder vaak terugkeerde naar Afghanistan, stelt verzoeker dat zijn moeder telkens werd afgezet aan de grens en ook altijd een boerka droeg, waardoor zij als vrouw onherkenbaar was en niet kon worden geïdentificeerd.

Verzoeker besluit als volgt:

"Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft. Zij is er moeten vluchten uit vrees voor haar leven dat bedreigd werd.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofddorde erkend worden als vluchteling.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden aldus manifest geschonden."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker meent dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus en zet als volgt uiteen waarom het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar om het even waar in Afghanistan:

"II.2.3. Zo hekelt Amnesty International in haar rapport van oktober 2017 het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst. (stuk 3)

Amnesty International stelt dat Afghanistan geen veilig land is en dat Europese landen moeten ermee stoppen gevluchte Afghanen naar hun vaderland terug te sturen.

Volgens Amnesty International riskeren ze na hun „deportatie“ te worden vervolgd, gemarteld, ontvoerd of zelfs gedood. Zij noemt het EU-beleid in het rapport „roekeloos“ en een „onbeschaamde schending van het internationaal recht."

Het wordt steeds onveiliger in Afghanistan, stelt Amnesty in het rapport "Forced Back to Danger". De bijna 10.000 Afghanen die landen als Nederland, Zweden en Noorwegen hebben teruggestuurd lopen allerlei gevaren. EU-agentschappen zijn hiervan op de hoogte, maar stellen dat nog eens meer dan 80.000 Afghanen kunnen worden uitgezet, aldus Amnesty.

Zo stelt het rapport ondermeer het volgende: p. 7 en 8 (eigen onderlijning)

“(…)”

Er vallen aldus duizenden doden en gewonden en de situatie is er de laatste jaren enorm op achteruit gegaan.

Verzoekende partij zou met andere woorden gedropt worden in een ‘warzone’ en moet zich maar zien te beredderen, omdat verwerende partij deze provincie veilig genoeg vindt voor verzoekende partij om zich te vestigen, terwijl recente rapporten juist het tegenover bewijzen! Dit is niet ernstig.

Niet alleen wordt Afghanistan geteisterd door terroristisch geweld, er heerst er ook een humanitaire crisis: (eigen onderlijning)

“(…)”

II.2.4. Het is voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij is er zeker van dat zij ten prooi zal vallen van het Taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld: p. 10 Amnesty International rapport

“(…)”

De actuele situatie in heel Afghanistan is erg onveilig, het terugsturen van Afghanen - waar ook in Afghanistan, houdt een schending in van het non-refoulement beginsel.

De cijfers van de doden en gewonden in 2017 liegen er niet om: p. 19-20 Amnesty International rapport: (eigen onderlijning)

(…)

p. 21

“(…)”

Geen enkel deel van Afghanistan is dan ook veilig genoeg te noemen om asielzoekers terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.5 Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoekende partij niet uit het oog worden verloren. Verzoekende partij is in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging: p. 24 Amnesty International rapport

“(…)”

De mensenrechten worden in heel Afghanistan meer en meer geschonden.

II.2.6 Hoewel het COI focus rapport stelt dat het aantal slachtoffers in 2019 is afgenomen, toch blijven deze cijfers hallucinant:² (p. 14-16)

“(…)”

Ook anno 2020 blijven de aanslagen zich verder zetten:

“(…)”³

Ook verwerende partij kan niet anders dan toe te geven dat er zich met regelmaat terreuraanslagen voordoen in Afghanistan, maar probeert dit te relativiseren door te stellen dat het niet om een “open combat” zou gaan, en baseert zich op achterhaalde informatie.

Verzoekende partij loopt er dagelijks een reëel gevaar onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.7. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.2.8. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofddorde erkend worden als vluchteling. Subsidiar de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het rapport “Forced Back To Danger. Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan” van Amnesty International van oktober 2017 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 13 augustus 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*" van 12 maart 2020 en aan een kaart van 27 november 2019 van de regio van de stad Jalalabad.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige

elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in.

Het tweede middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de taliban te vrezen nadat zijn vader gestopt was als Jihadi-activist voor de commandant Hayat Khan en weigerde om zich opnieuw bij hem – en later zijn nakomelingen en verwanten – te voegen.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) zijn algemene geloofwaardigheid wordt aangetast door zijn initiële (leugenachtige) verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), nu (i) hij er zijn jarenlang verblijf in Pakistan verzwegen, (ii) hij er zich ten onrechte voordeed als analfabeet, (iii) hij leugenachtige verklaringen aflegde als zouden zijn vader en broer zo'n vier jaar geleden gedood zijn door de taliban en (iv) hij in eerste instantie een vrees ten opzichte van Daesh en de taliban doet gelden en later Daesh laat verwijderen, omdat (B) hij zich ten onrechte voordeed als minderjarige, omdat (C) de door hem voorgehouden vrees voor vervolging voornamelijk betrekking heeft op zijn vader en er in zijn hoofde slechts minimaal sprake is van een vrees en de ongeloofwaardigheid van deze vrees bovendien wordt ondermijnd door diverse vage, tegenstrijdige en niet-aannemelijke elementen, nu (i) zijn kennis over de taken van zijn vader bijzonder beperkt is, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de reden waarom zijn vader plots zou zijn gestopt met zijn job als Jihadi-activist, en (iii) de bedreigingen aan het adres van zijn vader niet geloofwaardig zijn aangezien (a) hij inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot het tijdstip van deze bedreigingen, (b) het niet geloofwaardig is dat een eerste bedreiging pas diverse jaren na zijn vertrek uit Afghanistan zou worden geuit, (c) zijn verklaringen over de inhoud van deze bedreigingen niet eenduidig en zelfs vaag zijn, (d) het niet geloofwaardig is dat, zo hij daadwerkelijk zijn bedreigd, hij dit slechts éénmaal zou aanhalen tijdens het persoonlijk onderhoud, (e) het niet geloofwaardig is dat de nakomelingen en verwanten van Hayat Khan na al die jaren nog steeds een intussen oudere man zouden willen rekruteren of zijn zoon die geen enkele ervaring heeft op het strijdtoneel, en (f) zijn moeder nog regelmatig terugkeerde naar haar familie in Jalalabad en dit zonder problemen, en omdat (D) de documenten die hij neerlegt ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming deze vaststellingen niet kunnen veranderen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing daarover, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig betoog kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker in het eerste middel aanvoert dat hij inderdaad niet helemaal eerlijk is geweest van bij de aanvang van de procedure van zijn verzoek om internationale bescherming, dat hij de regels omtrent asiel niet kende en vertrouwde op het advies van zijn landgenoten en meent dat rekening moet worden gehouden met het feit dat hij zich in een stresserende en moeilijke situatie bevond, dient te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Te dezen heeft verzoeker echter initieel getracht de Belgische autoriteiten te misleiden en heeft hij vervolgens, tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), volledig afwijkende verklaringen afgelegd over zijn

verblijfplaatsen, scholing en familieleden. Het manifest misleidende karakter van zijn verklaringen op de DVZ doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. De argumentatie in het verzoekschrift dat hij niets kende van de regels omtrent asiel en dat hij zich liet adviseren door landgenoten, vermag hieraan geen afbreuk te doen, te meer nu verzoeker reeds op de DVZ het volgende werd meegedeeld:

“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.” (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 23, vragenlijst).

Bovendien staat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem verwacht worden dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet en dit van bij aanvang van de asielprocedure. Zijn voorgaande toegegeven leugenachtige en verzonnen verklaringen op de DVZ doen dan ook wel degelijk afbreuk aan verzoekers algemene geloofwaardigheid.

Aangaande de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid, merkt verzoeker nog op dat hij geboren is in het jaar 1998 zoals ook blijkt uit zijn Pakistaanse vluchtelingenkaart. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker wel degelijk initieel ten onrechte voorhield minderjarig te zijn, nu hij zowel tijdens het interview op de DVZ (adm. doss., stuk 23), als in het kader van de Fiche Minteh beweerde geboren te zijn in het jaar 2000. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 29 januari 2018 (adm. doss., stuk 19) blijkt echter dat verzoeker op 22 januari 2018 ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Bovendien verklaarde verzoeker op de DVZ dat hij geen enkel persoonlijk document bezat (adm. doss., stuk 23, verklaring DVZ, vraag 27) en dat deze hem onttreemd werden in Iran (*ibid*, vraag 29), wat moeilijk te verzoenen is met de latere voorlegging van zijn vluchtelingenkaart uit Pakistan en zijn schoolattest (adm. doss., stuk 20, map met ‘documenten’). Dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en ten onrechte voorhield minderjarig te zijn, werpt aldus wel degelijk een verdere smet op de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

In zoverre verzoeker in het eerste middel zijn beperkte kennis over de taken van zijn vader, alsook zijn vage, tegenstrijdige en niet-aannemelijke verklaringen over zijn asielmotieven poogt te vergoelijken door te stellen dat hij nog maar een kind was en alleen kan vertellen wat hij van zijn vader had gehoord over hun problemen in Afghanistan, wordt erop gewezen dat hij in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met de taliban (meer bepaald de commandant Hayat Khan en diens familie) naar aanleiding van de weigering van zijn vader om opnieuw als Jihadi-activist te werken, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege over deze problemen en activiteiten tracht te informeren, *quod non*.

Verzoeker voert in het eerste middel voorts aan dat zijn moeder telkens werd afgezet aan de grens van Afghanistan en dat zij een boerka droeg waardoor zij als vrouw onherkenbaar was en niet geïdentificeerd kon worden. De Raad kan na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere beweringen (*post factum*) die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente overweging van de bestreden beslissing dat zijn vrees voor vervolging, minstens de actualiteit ervan, ondermijnd wordt door de vaststelling dat zijn moeder regelmatig terugkeerde naar haar familie in Jalalabad.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker in het tweede middel aanvoert dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft omdat hij na al die jaren in Europa verwesterd is, dient er vooreerst op te worden gewezen dat hij daarover niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie bijgevoegd aan het verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk moet maken. Evenmin toont hij aan waarom hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze *in concreto* wordt uitgewerkt en/of gestaafd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in de agglomeratie Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in de agglomeratie Jalalabad een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst blijkt uit de objectieve informatie waaraan in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd dat Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg tussen Kabul en Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Voorts blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de weblinks opgenomen in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van verwerende partij) dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de

provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora-gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd.

Wat betreft de stad Jalalabad dient te worden vastgesteld dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Verder blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde *"improvised explosive devices"* (IED's), mijnen en andere explosieven. Het doelwit hiervan is het overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *"high profile"*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Daarnaast werd Jalalabad getroffen door enkele grootschalige aanslagen van ISKP op licht bewaakte locaties, waarbij voornamelijk burgers geviséerd werden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *"open combat"* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Uit de beschikbare informatie, waaronder de EASO Guidance Note, blijkt aldus dat de graad van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger in geval van terugkeer louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt. Wel stelt de Raad vast dat het willekeurig geweld in de stad Jalalabad in zekere mate hoog blijft. In dit geval oordeelt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Met het louter betwisten van voormelde veiligheidsanalyse, het op algemene wijze verwijzen naar en bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit een rapport van Amnesty International van oktober 2017 (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), het betoog dat nergens in Afghanistan de situatie nog veilig kan worden genoemd en dat hij *"gedropt (zou) worden in een 'warzone'"*, het poneren van een vrees voor zijn leven en voor een onmenselijke en vernederende behandeling, het aanhalen van cijfermateriaal aangaande de slachtoffers in geheel Afghanistan en de argumentatie dat het nergens in Afghanistan nog veilig is en de mensenrechten over heel Afghanistan meer en meer worden geschonden, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt, daargelaten de vaststelling dat zij minder actueel is dan de informatie in het rechtsplegingsdossier, immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij in geval van hervestiging in Afghanistan zou worden geconfronteerd met humanitaire omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen.

In zoverre verzoeker nog meent dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft omdat hij in Europa verwesterd is, wordt erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker daarover niet verder komt dan een loutere bewering die op geen enkele wijze *in concreto* wordt uitgewerkt en/of gestaafd. Verzoeker brengt verder geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van dien aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn regio van bestemming op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.”

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. U bent immers een fysiek gezonde, alleenstaande man die, gelet op uw leeftijd en eerdere arbeidsactiviteiten, over mogelijkheden beschikt om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. U maakte in Pakistan reeds samosa's en verkocht deze samen met bonen en soep, u bleek dus in staat al mee in te staan voor uw levensonderhoud (CGVS, p.17, p.20). Ook had uw vader samen met zijn broer in Pakistan een stoffenbusiness (CGVS, p.11). U hielp mee in deze business en heeft daar dus al werkervaring opgedaan (CGVS, p.17). U spreekt naast Pashtu ook vloeiend Urdu, Turks en zelfs Duits (CGVS p. 3, 17). U beschikt bijgevolg over de kennis om bijvoorbeeld in de verkoop- of stoffensector aan de slag te gaan in de stad of in andere gelijkaardige sectoren.

Ook kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familieleden in Jalalabad, ook al bent u zelf opgegroeid in Pakistan. Uw ooms en tantes langs moederszijde wonen allen in en rond Jalalabad (CGVS, p.6) en u stelt bijkomstig dat er misschien ook ooms van uw vader in deze stad gevestigd zijn (CGVS, p.7). U verklaarde hierbij dat laatste niet zeker te zijn, maar hieraan kan maar weinig geloof worden gehecht. Immers stelde u zelf dat ze regelmatig naar Pakistan kwamen, bijvoorbeeld voor medische zorg, ze hadden allen paspoorten (CGVS p. 7-8). Er kan dus worden aangenomen dat u wel zal weten waar in Afghanistan deze ooms, naaste familieleden van uw vader, gewoonlijk verblijven. U voegde eraan toe dat deze ooms dan bij uw familie kwamen logeren. Hoewel u zelf verklaart dat deze contacten niet zo nauw waren kan uit voorgaande toch geconcludeerd worden dat uw familie een goed contact onderhield met deze verwanten en dat er regelmatige en intense contacten geweest zijn (CGVS p. 8). Ook met de familie langs moederszijde werd het contact goed onderhouden. Uw moeder ging vaker zonder problemen op bezoek bij haar broers in Jalalabad (CGVS, p.6). Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt verder nog dat familiale netwerken binnen de Afghaanse en zeker de Pashtun-cultuur van groot belang zijn en dat de uitgebreide familie het eerste veiligheidsnet is wanneer men hulp nodig heeft. De verantwoordelijkheidszin om familieleden te helpen is bovendien groot, zeker

wanneer het naaste familieleden als een broer, kinderen van een broer, en dergelijke betreft. Aldus kan worden aangenomen dat u wel beschikt over een ondersteunend netwerk dat bereid is u bij te staan.

U was verder in staat uw reis naar Europa te financieren, wat duidt op de nodige financiële draagkracht van uw netwerk. De stoffenbusiness van uw vader en zijn broer ondersteunen deze financiële draagkracht bijkomstig (CGVS, p.11). Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en zich hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. Behalve uw mentale toestand zijn er geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen. Hierbij dient te worden vermeld dat uw mentale problemen onvoldoende ernstig van aard zijn dat zij u zouden verhinderen zich te gaan vestigen in Jalalabad, waar zich een familiaal en ondersteunend netwerk bevindt.

Vooreerst is een medisch attest geen sluitend bewijs van de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen inzake de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een psychologisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater die niet kan steunen op fysieke letsels en symptomen maar zich moet baseren op verklaringen. Uit de voorgelegde attesten blijkt ook dat de arts zich baseerde op uw verklaringen over de eerder meegemaakte traumatiserende gebeurtenissen (zie attest 8/05/2018 en 7/05/2018). Verder blijkt uit de attesten niet waarom het voor u door uw mentale toestand onmogelijk zou zijn zich elders te vestigen in Afghanistan. Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat uw vader in heel Afghanistan in gevaar zou zijn en dat er problemen zijn in Jalalabad (CGVS, p.28). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de nakomelingen van Hayat Khan en bijgevolg de taliban omwille van uw vaders weigering zich opnieuw aan te sluiten bij hen, gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Verzoeker laat deze motieven geheel ongemoeid, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN